

Ema Fegeš

Kak flaster prek rane

Zatvorila sam oči. Slušala sam svoje prijatelje kako raspravljaju o našoj pustolovini. Lukas i Roko su pjevali nešto, ali ih nisam baš mogla čuti, a Ana je, kao i uvijek, bila glavna i davala poslove svima nama. Ona je uvijek savršeno organizirana i jako joj se divim. Čulo se i tiho pucketanje vatre. Razmišljala sam o tome što nas sve čeka. Osjećala sam miris borovih iglica. Lagani povjetarac vijorio je moju plavu kosu. Ugođaj je bio čudesan. Nakon nekog vremena sam ponovo otvorila oči. Svi su već radili svoje zadatke, a ja, pošto sam bila zauzeta razmišljanjem o sto drugih stvari, nisam čula što je moja zadaća. Pogledom sam uokolo tražila Anu. Našla sam je kako sjedi na panju i bulji u daleko more. Miris mora ispunio mi je nosnice. Nešto je mrmljala sebi u bradu. Izgledala je vrlo usredotočeno. Polako sam joj prišla i sjela kraj nje.

„Hej“, rekla sam smireno, iskreno se nadajući da je ne prekidam u nečemu njoj važnom.

„Ema, bok“, rekla je ona, mirnije od očekivanog, „kaj se dešava? Zar ne bi ti trebala biti s Olivijom i

istražiti područje?“

Znači moj zadatak je razgledati područje, skratila mi je muke i sama mi to rekla. Bez razmišljanja sam odgovorila: „Da, ovaj, Olivia me već sigurno traži. Došla sam vidjeti kaj je s tobom. Dišla si bez riječi. To neje nalik na tebe.“

„Samo sam umorna, ne znam kaj bude pa se nemrem pripremiti. Muči me to kaj ne znam kak bum

sve preživjeli. Ili sve ono kaj nebumo doživjeli nakon ove avanture.“

Nekoliko trenutaka smo stajale u tišini, svaka u svojim mislima. U glavi sam ponovila njene riječi. „*Ili sve ono kaj nebumo doživjeli nakon ove avanture.*“ Ima nečeg čudnog u tome, način na koji je to rekla je čudan. Nov, nikad je nisam čula da govori tim tonom. Mogla sam čuti strah u njenom glasu. Gledala sam u nju dok je zurila u udaljeno more. O čemu ona sada razmišlja? Što ona zna?

„Uh, ja, ovaj“, počela je, „morala bi krenuti, Olivia te već dugo čeka.“ Što to ona skriva?

„Ema?“

Znatiželjno sam je pogledala, s trunčicom uznemirenosti.

„Molim te, nikome nemoj reći ovo kaj sam rekla. Obećaješ?“, podigla je mali prst. Svoj sam mali prst omotala oko njenog. „Obećajem“, napokon sam rekla, improvizirani osmijeh stajao je na mojem licu. Odmahnula je glavom, dajući mi do znanja da želi biti sama. Pozdravila sam je i krenula tražiti Oliviju dok su mi se po glavi motale neugodne misli. Oko mozga mi leti tisuće pitanja, a ni na jedno ne znam odgovor. Ovo je obično kampiranje, ništa se strašno neće dogoditi. Ili?

Prvi put kampiram i nisam mislila da će biti tako uzbudljivo. Presvukla sam se i ušuškala u vreću za spavanje. Dok sada ležim u vreći, osjećam se kao malena gusjenica u kukuljici koja će se ujutro probuditi kao bajni leptirić s velikim i šarenim krilima. Pokušavala sam misliti na sve lijepe stvari koje su mi se ovih dana dogodile. Završila sam sedmi razred, stekla nove prijatelje i s njima otišla na kampiranje u šumu. Ne znam koliko sam puta ponovila Anine riječi da zaspim. Ne znam ni koliko sam dugo spavala kad sam se odjedanput neočekivano probudila.

Ema... Netko me zvao. Otvorila sam oči. *Ema...* Izjurila sam van. Skočila sam na panj, na onaj panj na kojem je sjedila Ana. Nije se čulo ništa osim udaranja valova o stijene. I jedne muhe koja mi je neprestano zujala oko glave. Što se događa? Nema nikoga. 'Ko me dozivao? Vjerojatno sam sve samo zamislila. Osjetila sam miris mora i čula sam kako sova huče. Nisam sigurna zašto, ali huknula sam i ja njoj. Pogledala sam u nebo. Na nebu je bio blistav Mjesec. Bio je pun, nadam se da neću naići ni na jednog vukodlaka. Gledala sam oblake. Bili su prekrasni, meki, kao i uvijek. Dok su se oni tako kretali po nebu, ja sam se kretala po našem kampu. Hodajući uokolo, naišla sam i na malecku vjevericu, ali je istog trena pobjegla od mene. I tako sam, u dva u noći, pješačila po našem, ne baš tako malom kampu, i gledala u oblake.

Volim maštati. Tako se lako mogu odmaknuti od stvarnosti. To je najbolji bijeg. Ovaj svijet nije savršen, nije potpun. Nije stvoren do kraja. Zašto ljudi ne obraćaju pažnju na to? Zašto ne radimo ništa da bi dovršili naš jedini dom? Što ako ostanemo i bez toga maloga što imamo? Ljudski zid broji premalo ljudi kojima je zapravo stalo do našeg jedinog doma, pa onda svojom maštom stvaramo nove i savršene svjetove u kojima bismo živjeli ne mareći za već postojeći. Svijet je polako nestajao. Naglo sam okretala glavom, na sve strane. Kao da sam zaklapala oči, ali nisam. Čula sam si srce kako mi je kucalo.

„Svijet neje gotov. To je ljudska misija, upotpuniti svijet“, rekla je Ana, nestrpljivo iščekujući moj odgovor. Kud se ona sad stvorila? „Slažem se s tobom. Mi smo kak jedan zid. Ljudski zid koji popunjava nedostatke, rupe na Zemlji“, rekla sam, još uvijek malo zbunjena cijelom situacijom.

„Kak flaster prek rane“, dala je primjer koji je savršeno opisivao zadanu situaciju.

„Kak flaster prek rane“, sa zadovoljstvom sam ponovila. Obje smo se nasmijale.

Osjećala sam se smirenije. Ana me uvijek uspije opustiti. Drago mi je da je ona sa mnom na ovom nepredvidljivom putovanju na kojem ćemo ljude iz svakog kutka svijeta poticati na bolji i zdraviji život – u naš takozvani ljudski zid. Pomagat ćemo klimi, održavati čistima zrak i vodu te tako pomoći i ljudima, da ih čeka zelena budućnost. I bit ćemo hrabre. Jedna za drugu, no i kao poticaj i potpora svima onima kojima je teško. Za bolji svijet u kojemu će nam svima biti ugodno.